

Ζητήσετε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 2 Νοεμβρίου 1953 (Π.Ο.Η.) "Ετος Ζ'. Ἀριθ. —167—Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1000	ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ "Αγγελος Ἀντωνόπουλος ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : "Εξάμηνος δρχ. 15.000—"Ετησίᾳ δρχ. 30.000 "Εξωτερικοῦ: "Εξάμ. δολ. 2.—"Ετησίᾳ δολ. 4
Γραφεῖα : "Οδὸς Χαλκοκονδύλη 7—"Αθήναι Τηλέφ. 33.839	

ΑΝΩ ΣΧΩΜΕΝ ΤΑΣ ΚΑΡΔΙΑΣ

"Ισως δὲν ἔχομεν ὑποπτευθῇ τὴν ὑπέροχον κλησιν μας εἰς τὸ ἔργον τῆς "Ιστορίας· καὶ τοῦτο διότι περιορίσαμεν τὴν προσοχήν μας εἰς ὠρισμένα μόνον κεφάλαια αὐτῆς καὶ δὲν ἠδυνήθημεν οὕτω νὰ συλλάβωμεν τὴν πλήρη εἰκόνα τῆς ἀποστολῆς μας.

Διὰ νὰ κατανοήσωμεν τὴν ἀποστολήν μας θὰ πρέπει νὰ ρίψωμεν ἓνα γοργότατον βλέμμα εἰς ὅ,τι γύρω μας καλεῖται "Εκκλησία ἢ καὶ ὅ,τι σχετίζεται μὲ αὐτήν. Καὶ ὅταν λέγωμεν "Εκκλησίαν ἐννοῶμεν αὐτὸ τοῦτο τὸ Θεοσύστατον "Ιδρυμα, ὃχι πλὴν ὑπὸ τὴν νομικὴν ἢ νομοκανονικὴν σημασίαν. "Εννοῶμεν ὅ,τι ἐννοοῦν καὶ ἐκφράζουν οἱ ὅροι «ἔθνος ἅγιον» «βασιλεῖον ἱεράτευμα» «πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς». Μὲ ἄλλους λόγους, "Εκκλησίαν ἐννοῶμεν μίαν ζώην ἀτομικὴν καὶ κοινωνικὴν ἐξαγνισθεῖσαν ἀπὸ τὴν χριστιανικὴν πίστιν καὶ κατευθυνομένην ἀπὸ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἀξίας τοῦ Εὐαγγελίου, τὰς ἱερὰς παραδόσεις καὶ τὰς Ἁγίας Οἰκουμενικὰς Συνόδους. Θὰ διαπιστώσωμεν λοιπὸν μετὰ βαθυτάτης θλιβερᾶς ἐκπλήξεως, ὅτι τοιαύτη "Εκκλησία δὲν ὑπάρχει. "Οχι διότι δὲν συνεστήθη, ἀλλὰ διότι τὴν ἐξηφάνισε ἡ ἀδιαφορία τῆς ἐποχῆς μας, ἡ χρυσοποίκιλτος καταστρεπτικὴ σκαπάνη τῶν ποιμένων, οἱ θεατρνισμοὶ τῶν ὑπουργῶν τῆς, αἱ προδοσίαι τῶν τέκνων τῆς. "Η ἀπουσία ὅμως αὐτῇ, συνιστᾷ ἓνα τρομακτικὸν κενὸν μὲ ἐπικινδύνους καὶ θλιβερὰς συνεπείας διὰ τὴν "Ελληνικὴν κοινωνίαν.

Καὶ ἀπὸ δὴ ἀκριβῶς ἀρχίζει ἡ ἀποστολή μας. Θὰ πρέπει νὰ παραταθῇ ἡ ἀπουσία τῆς "Εκκλησίας ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῆς "Ελληνικῆς Κοινωνίας; Θὰ πρέπει οἱ σαλτιμπακισμοὶ τῶν «ποιμένων», ὁ κατεξευτιλισμὸς τῆς «Θυγατρὸς Σιών» ὑπὸ τοῦ Θιασάρχου τοῦ Φαναρίου, αἱ αὐθαρεσίαι καὶ οἱ δεσποτισμοὶ τῶν «Ἁγίων» τῆς «Αὐτοκεφάλου "Ελληνικῆς "Εκκλησίας», θὰ

πρέπει ὅλον αὐτὸ τὸ ἐντιμον σῶμα τῶν καταστροφῶν νὰ συνεχίσῃ τὸ ἔργον του καὶ νὰ προωθῇ ἐπιτυχῶς τὴν θρησκευτικὴν καὶ κοινωνικὴν ἀδιαφορίαν εἰς ὅλον ἐν καὶ εὐρύτερας μάζας τοῦ λαοῦ μας; Δὲν θὰ ἀκουστῇ ἐπὶ τέλους ἡ ἀρχαγγελικὴ φωνὴ συνιστώσα βροντωδῶς «Στῶμεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου ἁνω σχωμεν τὰς καρδίας»;

Μήπως τὸ καθήκον αὐτὸ ἔχει ἐπωμισθῇ ὑπὸ τῆς Θείας Προνοίας ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν ὤμων μας; Κάτι τέτοιον πρέπει νὰ ὑποπτευθῶμεν! Καὶ κάτι τέτοιο πρέπει νὰ πραγματοποιήσῃ ὁ Πανελληνίος Συναγερμὸς, ποὺ προεκλήθη, ὅτε ἡ κενотόμος "Ιεραρχία ἔθετε βέβηλον χεῖραν ἐπὶ ἀποφάσεων καὶ παραδόσεων αἰωνοβίου κύρους καὶ ἐπέβαλεν τὴν αὐθαρεσίαν τῆς ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως. Τὸ ἡμερολόγιον ὑπῆρξε ἀναμφισβητήτως τὸ ἐγερτήριον σάλπισμα τῆς σωτηρίου αὐτῆς ἐπαναστάσεως· δὲν εἶναι ὅμως καὶ ὁ τελικὸς αὐτῆς σκοπός. Διότι ἐὰν ὑποτεθῇ, ὅτι ἐπανερχεται ἐν ἰσχύϊ τὰ παλαιὰν "Ιουλιανὸν ἡμερολόγιον εἰς τὴν λατρείαν τὴν «Αὐτοκεφάλου "Ελληνικῆς "Εκκλησίας» θὰ πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ λήξας ὁ αἱματοπότιστος αὐτὸς ἀγών; **"Αναμφισβητήτως ΟΧΙ!** "Ἦτο ἔργον Προνοίας τοῦ Θεοῦ, ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τοῦ Ἀγῶνος αὐτοῦ, ἦρθη τὸ παρὰ πέτασμα καὶ ἴδομεν ἰδοὺς ὅμως τὸ ἀποκαρδιωτικὸν κατάντημα τῆς «"Εκκλησίας». "Η διαπίστωση ὅμως αὐτῇ διευρύνει τὰ ὅρια τοῦ ἀγῶνος μας καὶ τὰ τοποθετεῖ εἰς τὰς ἠθικὰς περιοχὰς τῆς Πανελληνίου ἀξιώσεως «Ζητῶμεν "Ελευθερίαν καὶ Ζῶσαν "Εκκλησίαν». Καὶ τώρα ἀντιλαμβάνεσθε, ὅτι καὶ ἡμεῖς δὲν εἰχομεν ὑποπτευθῇ ποτὲ τὴν ὑπέροχον κλησιν μας.

"Η ὑπέροχος κλησις μας εὐρίσκεται εἰς τὴν ἱκανοποίησιν τῆς ἱστορικῆς καὶ ἐπιβεβλημένης ἀνάγκης εἰς τὸ χάος καὶ τὴν ἀοριστίαν τῆς ἐποχῆς μας νὰ ἐμφανισθῇ *"Εκκλησία*. Τὸ σύν-

**ΕΧΟΜΕΝ ἢ ΔΕΝ ΕΧΟΜΕΝ ΤΟ ΔΙΚΑΙΩΜΑ
ΝΑ ΛΑΤΡΕΥΟΜΕΝ ΤΟΝ ΘΕΟΝ ΚΑΤΑ ΤΑΣ ῬΗΜΑΤΟΡΕΪΞΕΙΣ
ΤΗΣ ΣΥΝΤΑΓΗΣ ΜΑΣ;**

Εἶναι βεβαίως κουραστικὸν νὰ ἐπαναλαμβάνωμεν πράγματα, τὰ ὁποῖα ἔχουν πλειστάκις γραφεῖ, ἀλλ' ἡ ὑπόμνησις μιᾶς πραγματικότητος οὐδέποτε βλάπτει.

Διὰ τοῦτο θὰ ἐξακολουθήσωμεν στεντωρεῖα τῇ φωνῇ ν' ἀπαιτοῦμεν παρὰ τῶν ἀρμοδίων νὰ μᾶς προσέξουν καὶ νὰ μᾶς δώσουν ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον δικαιούμεθα ὡς ἐλεύθεροι Ἕλληνες πολῖται ζῶντες ὑπὸ Δημοκρατίαν, διότι εἶναι ἀνήκουστον ἐν μέν φ εἰκοστῷ αἰῶνι νὰ ὑπάρχουν καθ' ἅπασαν τὴν Ἑλληνικὴν Ἐπικράτειαν Διακοσίων Ἐκκλησιῶν αἱ θύραι κλεισταί, ἐπὶ μόνῳ τῷ λόγῳ ὅτι αὗται λειτουργοῦνται κατὰ τὸ παλαιὸν ἐορτολόγιον.

Ἡ ἀνισος μεταχείρισις μας πληροῖ τὰς καρδίας μας ὀδύνης, διότι καὶ ἂν ἀκόμη παραδεχθῶμεν ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν πλάνῃ ἀκολουθοῦντες ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον ἠκολούθησαν οἱ πρό ἡμῶν ἐπὶ 19 αἰῶνας, καὶ πάλιν δὲν δυνάμεθα νὰ δικαιολογήσωμεν τὴν στάσιν τῶν ἱδυνόντων ἐναντίον τῆς παρατάξεώς μας, ἥτις ἀριθμοῦσα ἐκατοντάδας χιλιάδων Μελῶν, ἐμμένει σταθερῶς εἰς τὴν χαραχθεῖσαν παρ' αὐτῆς γραμμὴν τῆς τηρήσεως τοῦτέστιν τοῦ πατροπαραδότου Ἰουλιανοῦ ἐορτολογίου.

Καὶ ἐρωτᾶται: Ἐχομεν ἢ δὲν ἔχομεν τὸ δικαίωμα νὰ λατρεύωμεν τὸν Θεὸν κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεώς μας; καὶ ἂν ναί, δικαιούμεθα νὰ ἔχωμεν ἴδιον Κλῆρον ὅστις ν' ἀσπάζεται τὰς πεποιθήσεις μας καὶ τὴν ἰδεολογίαν μας, καὶ νὰ μᾶς ἐξυπηρετῇ εἰς τὰς θρησκευτικὰς μας ἀνάγκας;

Ἐρωτᾶται ἐπίσης, ποῖαν θέσιν ἔχει ὁ Ἄστυφύλαξ εἰς ζητήματα πίστεως, καὶ ποῖαν ἀρμοδιότητα ἔχει καθ' ἡμῶν ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας ἀφοῦ οὐδεὶς ἐξ ἡμῶν τὸν ἀναγνωρίζει καὶ οὐδεμίαν μετ' αὐτοῦ ἔχομεν πνευματικὴν ἐξάρτησιν;

Εἶναι ὄντως ἀνεξήγητος ἡ στάσις τῆς Κυβερνήσεως ἐναντίον μας, ἥτις πεπαιθμένη εἰς τὰς εἰσηγήσεις τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν, διαθέτει τὴν Ἀστυνομικὴν δύναμιν διὰ νὰ καταδιώξῃ ἡμᾶς παρὰ πᾶσαν λογικὴν καὶ παρὰ πάντα Νόμον.

Διανύσαμεν ἓνα μακρὸν διάστημα μ' ἐναλασσομένας φράσεις ἀναλόγως μὲ τὰς ἀντιλήψεις τῶν ἐκάστοτε Κυβερνήσεων.

Καὶ ἐπὶ μὲν Κυβερνήσεως τοῦ Ἐλευθερίου Βενιζέλου ἐτύχομεν πλήρους κατανοήσεως, ἐπὶ Κυβερνήσεως Μεταξᾶ ἀπηλαύσαμεν πλήρους ἐλευθερίας, καὶ ἐνῷ ἀνερέναμεν μετὰ πεποιθήσεως ἀκραδάντου παρὰ τῆς Κυβερνήσεως τοῦ Στρατάρχου οὐ μόνον πλήρη κατανόησιν καὶ ἐλευθερίαν ἀλλὰ καὶ βοήθειαν, τοῦναντίον παρ' ὅλας τὰς ὑποσχέσεις του καὶ παρ' ὅλον τὸ Συμβόλαιον Θεσσαλονίκης ὁ διωγμὸς μας ἐξακολουθεῖ ἀμελείκτως.

Θημα ὅμως τῆς κλήσεως αὐτῆς ἐκφράζεται μὲ τὸ ἀρχαγγελικὸν πρόσταγμα «Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας». Καὶ τοῦτο διότι τὸ ἔργον μας διαφεύγει τῶν ὁρίων τῆς ἀνθρωπίνης δραστηριότητος.

Ἐπ' αὐτοῦ ὅμως εἰς τὸ ἐπόμενον

Ἀλλ' ἔως πότε ἡ ὑπέροχος πνευματικὴ ἡμῶν ἡγεσία θὰ συγκρατῇ ἓνα πλῆθος ἁγῶν καὶ ἐθνικοφρόνων πολιτῶν ζητούντων τὴν τήρησιν τοῦ Συντάγματος καὶ τῶν Νόμων;

Ἔως πότε ὁ γίγας Ἀρχηγὸς μας θὰ δύναται νὰ ἐμποδίσῃ κάθε ἐκδήλωσιν τοῦ ἀγωνιῶντος πλήθους καὶ νὰ ἐξουδετερώσῃ τὴν ἀγανάκτησίν του;

Εἶναι καιρὸς, Κύριοι ἱδύνοντες, νὰ σκεφθῇτε σοβαρῶς τὸ ζήτημά μας καὶ νὰ δώσῃτε εἰς αὐτὸ μίαν λύσιν.

Ἡ διακυβέρνησις τῆς χώρας παρ' ὑμῶν ἐπὶ ἔν ἔτος μᾶς ἐπέισαν, ὅτι ἐνεπαίχθημεν παρ' ἐκείνων τοὺς ὁποίους ἀνερέναμεν συμπαράστατας καὶ τοὺς ὁποίους ἐβοηθήσαμεν δι' ὅλων μας τῶν δυνάμεων διὰ νὰ εἰσέλθουν εἰς τὴν Βουλὴν ὡς ἀντιπρόσωποι μας.

Πρὸ τῆς ἐκλογῆς τῶν ὁ εἰς ὑπερέβαλε τὸν ἄλλον εἰς ὑποσχέσεις περὶ τῆς ταχείας λύσεως τοῦ ζητήματός μας, ἀλλ' ὅτε ἐξησφάλισαν τὸν βουλευτικὸν θῶκον ἐλησμόνησαν τὰς ὑποσχέσεις τῶν καὶ κωφεύουν εἰς τὰς διαμαρτυρίας μας.

Αὐτοὶ εἶναι οἱ Βουλευταὶ τοῦ Συναγερμοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐνῷ θὰ ἔπρεπε νὰ εἶναι οἱ Σύμβουλοι τοῦ Στρατάρχου καὶ νὰ ἐνημερώνουν αὐτὸν ἕκαστος ἐφ' ὅλων τῶν Κοινωνικῶν προβλημάτων τῶν περιφερειῶν τῶν, καὶ νὰ ἐξανίστανται ὅταν καταπατῶνται τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ Νόμοι, οἱ κ. κ. Ἀντιπρόσωποι τοῦ ἔθνους σιγοῦν, μὴ τολμῶντες νὰ ὑπερασπίσουν μίαν δικαίαν ὑπόθεσιν καθ' ἣν ἔχουν ὑποχρέωσιν.

Σημειοῦμεν τὴν στάσιν τῶν Ἀντιπροσώπων μας καὶ ἐν καιρῷ ἃς εἶναι βέβαιοι ὅτι δὲν θὰ ἀσμονήσωμεν τὸν ἐμπαιγμὸν τῶν.

Αὐστυχῶς, μετὰ αὐτῶν ἂν εἰς ἡ δύο ἀπετέλεσαν ἐξαιρέσιν, τοῦτο δὲν σημαίνει ὅτι πρέπει νὰ δικαιώσωμεν τὸ σύνολον, ἀφοῦ βλέπομεν εἰς κάθε διαμαρτυρίαν μας νὰ μᾶς προβάλλονται ἀτελείωτοι δικαιολογίαι.

Ἀλλ' ἐπὶ τοῦ προκαμένου δὲν πρόκειται νὰ συνέλθουν οἱ ἐγκέφαλοι τοῦ Κράτους διὰ νὰ λύσουν ἀκανθώδεις καὶ πολύπλοκον πρόβλημα.

Τὸ ζήτημά μας εἶναι ἀπλοῦν.

Παραδεχόμεθα ὅτι εὐρισκόμεθα ἐν πλάνῃ, μὴ δεχθέντες τὸν νεωτερισμὸν τοῦ ἐορτολογίου. Ποῖος δύναται νὰ μᾶς ἐμποδίσῃ νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὴν πλάνην μας, καὶ ποῖος δύναται νὰ μᾶς στέρησιν τὰ πρόσωπα ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα θὰ μᾶς ἐξυπηρετήσουν εἰς τὴν πλάνην μας αὐτήν;

Ἄς ἀπαντήσουν οἱ ἀρμοδιοὶ ἐπὶ τῶν ἐρωτημάτων μας αὐτῶν, καὶ ἂν τὸ Σύνταγμα καὶ οἱ Νόμοι ἐπεμβαίνουν εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς συνειδήσεώς μας, ἃς μᾶς ἐπιδείξουν τὰ σχετικὰ ἄρθρα καὶ ἃς εἶναι βέβαιοι ὅτι ὡς νομοταγεῖς πολῖται καὶ χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι θὰ σεβασθῶμεν τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς Νόμους τοῦ Κράτους μας, ἐὰν ὅμως ἔχομεν πλήρη ἐλευθερίαν νὰ λατρεύωμεν τὸν Θεὸν μας κατὰ τὰς ὑπαγορεύσεις τῆς συνειδήσεώς μας γιατί αὐ-

τοὶ ὀρκισθέντες πίστιν εἰς τὸ Σύνταγμα καὶ τοὺς Νόμους παραβιάζουν τὴν συνειδησίην των καὶ ἀσεβοῦν καὶ πρὸς τὸ Σύνταγμα καὶ πρὸς τοὺς Νόμους στεροῦντες ἡμᾶς τῆς προστασίας τούτων!

Ἄς μὴν ἀπατάσθε, Κύριοι, πιστεύοντες ὅτι θὰ κύψωμεν τὸν αὐχένα πρὸ τῆς βίας καὶ τῆς αὐθαιρεσίας, διότι παρήλθεν ἀνεπιστραπτεῖ ὁ καιρὸς τοῦ κινουμένου καὶ τοῦ ἐτσιθελισμοῦ.

Τὸ γνωρίζετε ὅτι ἡ ἐλευθερία τῆς συνειδήσεώς μας εἶναι ἀναφαίρετον δικαίωμα μας, καὶ ἂν σήμερον μᾶς στερεῖτε ταύτην, εἰσθε ὑπεύθυνοι ἀπέναντι τῆς Ἱστορίας ἥτις μίαν ἡμέραν θὰ σιγματίσῃ τὴν πράξιν σας καὶ θὰ δικαιώσῃ τὸν Ἀγῶνα ὃν διεξάγομεν, διὰ τὸ ἀπολαύσωμεν ἐλευθέρως τὴν ἀσκῆσιν τῶν θρησκευτικῶν ἡμῶν καθηκόντων, μέλεις οἱ συνέλθῃ ἡ Πανορθόδοξος Σύνοδος, ἥτις θ' ἄρῃ τὰ ἐμπόδια τὰ ὁποῖα μᾶς χωρίζουν ἀπὸ τοὺς καινοτομήσαντας Ἀρχιερεῖς τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος καὶ θ' ἀποκαταστήσῃ τὴν διασπασθεῖσαν ἐνότητά λόγω τῆς μονομεροῦς παραδοχῆς τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡμερολογίου παρ' αὐτῆς.

Παναγ. Α. Μπενῆ—Ψάλτης

ΤΟ «ΣΥΝΤΡΙΜΜΑ»

Θρηνοὶ ἀπαρηγόρητοι

«Ἀφέσεις ὑδάτων κατάζει ὁ ὀφθαλμὸς μου ἐπὶ τὸ σύντριμμα τῆς θυγατρὸς τοῦ λαοῦ μου» (Θρηνοὶ Ἱερεμίου Κεφ. Γ', 48)—Ποτάμια δάκρυα ἅς χύσουν τὰ μάτια γιὰ τὸ θλιβερό κατάντημα τοῦ λαοῦ μου. Αὐτὰ τὰ λόγια ξέφυγαν ἀπὸ τὴν καρδίαν τοῦ Μεγάλου Προφήτου, διὰ τὴν ἀντίκρουσιν τοῦ θλιβεροῦ θέαμα τῆς ἐρημώσεως τῆς Ἱερουσαλὴμ.

Μὰ ἡ ἐρήμωσις τῆς Ἱερουσαλὴμ καὶ ἡ αἰχμαλωσία τῶν Βαβυλωνίων, δὲν εἶναι τίποτε μπροστὰ στὴν ἀθλιότητα, ποὺ παρουσιάζει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Ἐρήμωσις ἀπελπιστικὴ ἀπὸ κάθε παράστημα ἀρετῆς. Αἰχμαλωσία ψυχῶν ἀπὸ τὸν ἀρχέκακον Διάβολον, λόγω τῆς ἀδιαφορίας καὶ τῆς πρόδοσις τῶν φρουρῶν. Ἡ ἀπροστολικὴ ἀπλότης, τὸ ἥρωϊκὸν θάρρος, ἡ χριστιανικὴ ἀγνότης, ἡ ψυχικὴ καθαρότης δὲν χαρακτηρίζουν σήμερον τοὺς ποιμένας ἢ ὑπερβολὴ τοῦ κοσμικοῦ φρονήματος, ἢ ἀδιαφορία μετέβαλλε αὐτοὺς εἰς οἰκτρὰ ναυάγια καταποντιζόμενα καὶ καταποντίζοντα. Καὶ ἡ θύελλα αὐτῆς τῆς κατάρτας ἐξαπλοῦται ἀπὸ τοῦ Φαναρίου, καλύπτουσα τὸν θρησκευτικὸν οὐρανὸν τῆς Ἑλλάδος. Πουθενὰ σημεῖον ἐλπίδος. Τὰ λέμε ἡμεῖς; Ὁχι! θὰ παραθέσωμεν δύο πιστάς εἰκόνας καταπτώσεως ιερατικῆς, εἰκόνας μὴ συνιστώσας ἐξαιρέσεις, ἀλλὰ δυσυχῶς κανόνα! Οὕτω ὁ «Χρόνος» ἥρωϊκὸς μαχητὴς εἰς τὰς ἐπάλξεις τῆς Βασιλευούσης γράφει εἰς τὸ φύλλον τῆς 25-10-53 «Πλειστοὶ ὁμογενεῖς μετ' ἐκπλήξεως τὸ ἑσπέρας τῆς παρελθούσης ἡμέπτης παρεῆρησαν τὸν πατριαρχικὸν ἐπόπτην περιφερειῶν Κουρτουλούς, Φερικιοῦ, Γενῆ Σελήρ κ.ι. Χάσκιοῦ καὶ ἀρχιε-

ρατικὸν προϊστάμενον Κουρτουλούς, ἐπίσκοπον Τράλλεων κ. Ἱερώνυμον νὰ παρακολουθῇ εἰς τὸ Σινὲ Σαράϋ τὴν γαργαλιστικὴν ταινίαν «Les Compagnons De ca nuit» ἥτοι; «Αἱ συνοδοὶ τῆς Νυκτός» ἦγουν «πῶς διασκεδάζουν τὰ Νυκτοπούλια III στὸ Παρίσι» μίαν ταινίαν πλήρη σκηνῶν ἀναρμόστων διὰ τὰ ὄμματα τῶν κληρικῶν.

Ὁ νεαρὸς Ἱεράρχης θὰ ἦτο προτιμώτερον νὰ διαθέσῃ τὰς ὥρας ταυ αὐτὰς πρὸς στήριξιν μιᾶς ψυχῆς ὀρθοδόξου ἢ πρὸς παραμυθίαν ἐνὸς κλονιζομένου ἐνορίτου του, παρὰ νὰ φοιτᾷ εἰς τὸν Κινηματογράφον καὶ νὰ γίνηται πρόξενος σκανδάλου τῶν χριστιανῶν, ἐφ' ὅσον γνωρίζει τὸ «οὐαὶ δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται». Ἡ αὐτὴ Ἐφημερίς καὶ εἰς τὸ αὐτὸ φύλλον, ἀναφερομένη εἰς τὴν δημοσίαν ἐμφάνισιν ἀνωτέρου κληρικοῦ ἐν Κων)πόλει, δίδει τὴν ἐξῆς θλιβεράν περιγραφὴν «... ὁ δὲ ἕτερος ἄγνωστος μὲ πλουσίαν καστανὴν γενειάδα μακρὰν κόμην, προγαστῶρ καὶ μὲ ἐνδυμασίαν τελείως ἀνοικτοῦ κυανοῦ χρώματος, ἔχων δὲ τοὺς μεγάλους δακτύλους εἰς τὰ θυλάκια τοῦ γιλεκίου του, ἔπαιζεν τοὺς τέσσαρας ἄλλους δακτύλους τῶν χειρῶν του ἐπὶ τῆς προτεταμένης γαστρὸς του... προκαλὼν οὐχὶ μόνον τὰ βλέμματα, ἀλλὰ καὶ τὸν γέλωτα ἡμετέρων καὶ ξένων...»

Ὁ οὕτω ἀπρεπῶς ἐπὶ τῆς γεφύρας ὁδεύων κληρικὸς ἦτο δυστυχῶς Ἀρχιερεὺς ἀθλιεστάτη εἰκὼν, ἀθλιεσττέρα τῆς ἐρημώσεως τῶν θρήνων τοῦ Ἱερεμίου.

Πῶς λοιπὸν νὰ μὴ αἰσθανθῶμεν τὸν πόνον τοῦ Ἱερεμίου καὶ νὰ μὴ εἴπωμεν «Ἀφέσεις ὑδάτων κατάζει ὁ ὀφθαλμὸς μου ἐπὶ τὸ σύντριμμα τῆς θυγατρὸς τοῦ λαοῦ μου»!

Ὁ ταλαίπωρος ὁ χριστιανὸς, πιεζόμενος ὑπὸ ἀφορήτων ἀναγκῶν ἀτενίζει ἀπεγνωσμένως τοὺς Φάρους τῆς πίστεως, διὰ νὰ ἴδῃ φῶς. Φεῖ ὅμως! οὐδὲ ἀμυδρά τις ἀκτὴς δὲν ἐκπέμπεται. Ἀναζητεῖ παρηγορίαν εἰς τὴν «Ἐκκλησίαν» καὶ ἀνευρίσκει θλίψιν καὶ ὀδύνην! Τὸ μόνον σημεῖον παρουσίας τῆς «Ἐκκλησίας» εἶναι τὰ πανηγύρια καὶ αἱ φορολογίαι. «Σύντριμμα» τὸ θέαμα τῆς ἐποχῆς. Εἰς τί ὠφελοῦν αἱ Θεολογικαὶ Σχολαί; τί προσθέτουν αἱ θρησκευτικαὶ ὁργανώσεις; τίποτε! Τὸ «Σύντριμμα» διογκοῦται καὶ ἐνισχύει τὴν θέσιν του καὶ αἱ «Ἀφέσεις ὑδάτων» ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν τῶν πιστῶν δὲν συγκινοῦν κανένα.

Καὶ ὅμως ὑπὸ τὴν τέφραν καὶ τὰ ἐρείπια ὑπάρχει ζωὴ. Καὶ ἡ ζωὴ αὕτη εἶναι ἡ εὐσέβεια τῶν πιστῶν, τῶν ὀλίγων πιστῶν, τοῦ εὐλογημένου «λήμματος». Αὕτη ἡ εὐσέβεια θὰ ἐπανορθώσῃ τὴ «Σύντριμμα».

Διευθύνσεις συμφώνως τῷ Α.Ν. 1092)1938

Διευθυντής: Ἀγγελος Ἀντωνόπουλος

Τετάρτις 6. (πλ. Κάμπυρος) — Ἀθήναι

Υπεύθυνος Τυπογραφίαν: Γεώργιος Σερμπίνης

Θεωματολόγος 35 — Ἀθήναι

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΟΝ ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ

“ΧΑΣΜΑ ΜΕΓΑ”

Ποία ἀναληθία χαρακτηρίζει τὸν πλούσιον τῆς Εὐαγγελικῆς περικοπῆς! ἠνείχτο μὲ τὸν ἀπαθέστερον τρόπον τὴν ταλαιπωρίαν καὶ τὸ καθημερινὸν δράμα τοῦ πτωχοῦ συνανθρώπου του. Ἐνῶ δὲ αὐτὸς διῆγε τὸν βίον του «εὐφραίνόμενος καθ’ ἡμέραν λαμπρῶς» ὁ δυστυχὴς «ἐβέβλητο πρὸς τὸν Πιλῶνα αὐτοῦ ἡλικώμενος» Πορφύρα πολύτιμη ἐκάλυπτε τὰ ἀπαίσια πάχη τοῦ πλουσίου· ῥάκη κατατετριμμένα ἐβρίσκοντο ἐγκατεσπερμένα εἰς τὰ ριγώνταμέλη τοῦ πτωχοῦ «Χάσμα μέγα» διεχώριζε τοὺς δύο αὐτοὺς ἀνθρώπους, τοὺς ὁποῖους ὅμως ἦγωνε δεσμός ἀκατάλυτος καὶ ἱερός, ἡ ἀδελφωσύνη! «Χάσμα μέγα» στηριχθὲν ἐπὶ τῆς πλεονεξίας τοῦ πλουσίου «Χάσμα μέγα» δημιουργήσαν μίαν συντριπτικὴν ἀνισότητά ἕναντι τοῦ κοινοῦ δικαιομάτος τῆς ζωῆς.

Καὶ ὅμως ὁ πλούσιος αὐτὸς, ἦτο δυνατὸν νὰ εἶχε πλούσια ἀφιερώματα ἀναρτήσῃ εἰς τὴν συναγωγὴν τῆς περιοχῆς του, ἀπλούστατα διὰ νὰ προκαλέσῃ τὸν θαυμασμόν καὶ νὰ τονίσῃ τὴν ματαιοδοξίαν του. Ἐθυσίαζε δὲ μεγαλοψύχως καὶ τὰ ψυχία, τὰ πίπτοντα ἐκ τῆς τραπέζης του, διὰ τὸν πτωχόν! Ὅλα ὅμως τὰ συντρίβει ὁ Θάνατος! Ὁ Θάνατος καταλύει βασιλείας, ἀφαιρᾷ πλούτη, υποκλίνει δόξας, καταπατεῖ ἀξιώματα καὶ τέλος δι-

πτεὶ περιφρονητικῶς εἰς ἕναν λάκκον τὸν ὑπερήφανον ἄνθρωπον, διὰ νὰ τὸν καλύψῃ μὲ τὴν παγερότητα τῆς πλάκας. Δὲν συγκινεῖται ἀπὸ καλλονάς, δὲν λαμβάνει ὑπ’ ὄψιν τοῦ πλουτί, ἀλλὰ μὲ τὸ ἀπαισίον καὶ ἀποκρουστικόν του μείδιμα θεωρεῖ μὲ

τὴν μοιραίαν θωπεῖαν τὸν οἰμόζοντα ἄνθρωπον διὰ νὰ τοῦ ἀφαρπάσῃ τὸ ῥοδόχρουν χεῶμα τῆς ζωῆς καὶ τὸν περιβάλλῃ μὲ τὴν νεκρικὴν ὀχρότητα!

«Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχόν καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς τὸν κόλπον Ἀβραάμ· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος καὶ ἐτάφη». Αὐτρωτῆς διὰ τὸν πτωχόν ὁ Θάνατος! Ὡ! Πόσαι δυσχεεῖς ὑπάρξεις ἀπωλέσασαι καὶ τὰς πενιχροτέρας ἐλπίδας μᾶς σκοπώδους εὐτυχίας ἐπὶ τῆς γῆς ἐπιζητοῦν τὸν θάνατον, διὰ νὰ καταπαύσῃ τὸ δράμα των! Καὶ ὅμως ἡ ζωὴ εἶναι τόσον ὠραία, διὰ νὰ εὐτυχῇσῃ ὅλους. Ἡ σκληρότης ὅμως τῶν ἀνθρώπων τὴν καθιστᾷ μαρτύριον! Ἀπροσδόκητος ἐχθρὸς διὰ τὸν πλούσιον ὁ θάνατος! Καὶ διὰ τοῦ θανάτου λήγει καὶ ἡ σκηνὴ!

Λήγει ἡ σκηνὴ τῆς τρομακτικῆς ἀδικίας, διὰ νὰ λάβῃ χάραν ἡ ἀποκατάστασις τῆς Δικαιοσύνης. Φρικτὴ καὶ ἀδυσσώπητος πραγματικότητα! κατευθυνομένη ἀπὸ τὴν ἀπόλυτον Δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἰδοὺ οἱ ὅροι ἀνατρέπονται. Ὁ πλούσιος τιμωρεῖται καὶ ὁ πτωχὸς εὐτυχεῖ! Ἡ τιμωρία δὲ καὶ ἡ εὐτυχία δὲν προσδιορίζονται, οὔτε ἀπὸ τὸν πῶρον, οὔτε ἀπὸ τὸν χρόνον. Εἶναι ἀπόλυτοι διαφεύγουσαι τῶν ὁρίων τῆς σχετικότητος «Χάσμα μέγα» χωρίζει καὶ πάλιν τοὺς δύο «Χάσμα μέγα» ἀνιχνευθὲν ἀπὸ τὴν Δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ! Ὁ

ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν

Ἐπὶ τὸν Κύριος ἀνθρώπος τις ἦν πλούσιος, καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον, εὐφραίνόμενος καθ’ ἡμέραν λαμπρῶς. Πτωχὸς δὲ τις ἦν, ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο πρὸς τὸν πυλῶνα αὐτοῦ ἡλικώμενος, καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιλίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τοῦ πλουσίου· ἀλλὰ καὶ οἱ κύνες ἐρχόμενοι ἀπέλειχον τὰ ἔληκτα αὐτοῦ.

Ἐγένετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχόν, καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων εἰς κόλπον τοῦ Ἀβραάμ. Ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλούσιος, καὶ ἐτάφη. Καὶ ἐν τῷ Ἀδῇ ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὁρᾷ τὸν Ἀβραάμ ἀπὸ μακρόθεν, καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτοῦ. Καὶ αὐτὸς φωνήσας εἶπε· Πάτερ Ἀβραάμ, ἐλέησόν με, καὶ πέμπῃς Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος καὶ καταχύσῃ τὴν γλῶσσάν μου· ὅτι ὀδυνῶμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ. Εἶπε δὲ Ἀβραάμ, Τέκνον, μνήσθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθὰ σου ἐν τῇ ζωῇ σου, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακὰ τῶν δὲ ὅδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνᾷσαι. Καὶ ἐπὶ πᾶσι τοῦτοις, μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήκει, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐντεῦθεν πρὸς ὑμᾶς μὴ θύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκτεῦθεν πρὸς ὑμᾶς διαπεράσιν. Εἶπε δὲ Ἐρωτᾷ σὺν σέ, Πάτερ, ἵνα πέμπῃς αὐτὸν εἰς οἶκον τοῦ πατρὸς μου, ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφοὺς, ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ αὐτοὶ ἐλθῶσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου. Λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· ἔχουσι Μωσθεὶ καὶ τοὺς Προφῆτας· ἀκούσάτωσαν αὐτῶν. Ὁ δὲ εἶπεν· Οὐχί, Πάτερ Ἀβραάμ· ἀλλ’ ἐὰν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῇ πρὸς αὐτούς, μετανοήσουσιν. Εἶπε δὲ αὐτῷ· Εἰ Μωσέως καὶ τῶν Προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐὰν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ πεισθήσονται.

παρὼν κόσμος κινούμενος μέσα εἰς τὰ πλαίσια τῆς σχετικότητος δὲν γνωρίζει οὔτε τὸ ἀπόλυτον δίκαιον οὔτε τὴν ἀπόλυτον τελειότητα, ἀλλ’ οὔτε καὶ τὴν ἀπόλυτον εὐτυχίαν. Τὸ δίκαιον προσδιορίζεται ἐνίοτε ἀπὸ παράγοντας προσωπικοῦς, ἀπὸ κοινωνικὰς προ-

λήψεις, ἀπὸ διεστραμμένης ἀντιλήψεως καὶ καταντῶ ἀδικία. Ποσάκις τιμωρεῖται ὁ ἄθως καὶ ἐπαινεῖται ὁ ἔνοχος! Ποσάκις δικαστικαὶ πλάναι καταστρέφουν προσωπικότητας ἐναρέτους! Ἡ τελειότης τοῦ παρόντος αἰῶνος εἶναι βεβαίως τὸ ἄκρον ἄωτον τῆς ἰνθρωπίνης προσπαθείας δὲν εἶναι ὅμως καὶ ἡ ἐν-ἀρκωσις τοῦ ἰδανικοῦ Ἀτέλειαι φιλαρέσκεια, ἀδυναμία, συνήθεια ἐὰν δὲν συσκοτίζουν τελείως τὸ μεγαλεῖον τῆς ἀνθρωπίνης τελειότητος, τὸ ἐπισκιάζον ὅμως τόσον αἰσθητῶς, ὥστε νὰ μὴ λάμπῃ! Κα' ἀναλογίαν καὶ ἡ εὐτυχία εἶναι πεπερασμένη. Καὶ ἐὰν ὑποτεθῇ, ὅτι διαφεύγει τὸν ἔλεγχον τοῦ Φθόγου καὶ τοῦ Κακοῦ Δαίμονος, συντρίβεται ὅμως πρὸ οὗ Τάφου. Ω! εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἀσφυκτιᾷ. Νοσταλγεῖ τὸ δίκαιον, τὸ τέλειον, τὴν εὐτυχίαν! Καὶ πλανᾶται Περίλυπος, ἕως ὅτου καταντήσῃ εἰς τὸν κόσμον τῆς ἀπολύτου τελειότητος, τὸν ὁροθευθέντα ὑπὸ τῆς ἀδεκάστου Δικαιοσύνης τοῦ Θεοῦ...!

Εἰς αὐτὸν λοιπὸν τὸν κόσμον τιμωρεῖται ὁ πλούσιος, ὅχι διότι ὑπῆρξε πλούσιος, ἀλλὰ διότι ἐπέδειξε ἀναληγσίαν, σκληρότητα, ἀπανθρωπιά! Δὲν τὸν ὠφέλησε ἡ γνώσις τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου καὶ τῶν προφητῶν. δὲν τὸν ὠφέλησε ἡ φοίτησις του εἰς τὸν Ναὸν τοῦ Σολομῶντος. δὲν τὸν ὠφέλησαν οἱ θρησκευτικοὶ τύποι καὶ αἱ νομικαὶ διατάξεις Ἡ περιφρόνησις τοῦ «ἐλαχίστου» ἀδελφοῦ τοῦ Κυρίου τὸν κατέδικασε.

Εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον ἀμείβεται καὶ ὁ πτωχός, ὅχι διότι ὑπῆρξε πτωχός, ἀλλὰ διότι ἐπέδειξε ἀφάνταστον ὑπομονήν· ἐδέχθη τὴν περιφρόνησιν τοῦ πλουσίου. συνεκράτησε τὴν ἀγανάκησίν του καὶ ἐδοκίμασε τὴν γλυκύτητα τῆς γαλήνης. «Χάσμα μέγα» τοὺς ἐχώριζε κατὰ τὴν πρόσκαιρον αὐτὴν ζωὴν. «Χάσμα μέγα» τοὺς ἐχώρισε καὶ εἰς τὸ κρᾶτος τῆς Δικαιοσύνης τοῦ Κυρίου.

«Χάσμα μέγα» καὶ σήμερον χωρίζει τοὺς ἀνθρώπου. «Χάσμα μέγα» ἀπειλοῦν τὴν εἰρήνην καὶ τὴν γαλήνην τῆς ἀνθρωπότητος ἐδημιουργήθη ἀπὸ τὸν ἐγωισμὸν τοῦ ἀνθρώπου. Ἡ πλεονεξία καὶ ἡ λατρεία τῶν υἱλικῶν ἀγαθῶν διεχώρισε τὴν ἀνθρωπότητα εἰς δύο στρατόπεδα, ἔχοντα τὸ ὅπλον παρὰ πόδας καὶ ἔτοιμα νὰ συμπλακῶσιν θανάσιμος. Τόμοι δλόκληροι ἐγράφησαν, συστήματα πολυπλοκά ἐξεπονήθησαν, ὁργανισμοὶ λαβρινθώδεις ἰδρύθησαν, διὰ νὰ γεφυρώσουν αὐτὸ τὸ «Χάσμα μέγα» Ἀλλ' εἰς μάτην! Αἱ γέφυραι κατακρημνίζονται παταγωδῶς καὶ παραμένει χεῖνον καὶ ἀβυσσαλέον τὸ «Χάσμα» Διὰ τί; Διότι τὸ «Χάσμα» αὐτὸ ὑπάρχει μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου. Εἶναι «Χάσμα μέγα» μεταξὺ αὐτοῦ καὶ τοῦ Θεοῦ. Εἶναι πρωτίστως «Χάσμα μέγα» ἡθικὸν καὶ μεταβάλλεται εἰς «Χάσμα μέγα» κοινωνικόν! Ὅσάκις γεφυροῦται τὸ «Μέγα Χάσμα» μέσα εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ ἀνθρώπου, τότε καὶ εἰς τὴν κοινωνίαν ἐξαφανίζεται.

Ἐξαφανίσθη τὸ «Μέγα Χάσμα» μέσα εἰς τὰς ψυχὰς τῶν μακαρίων Χριστιανῶν τῆς ἀποστολικῆς περιόδου καὶ ἀμέσως «ἐὰ κτήματα καὶ τὰς ὑπάρξεις ἐπίστρασκον καὶ διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι καθότι ἂν τις χρεῖαν εἶχε» (πράξ. Β 45). Ἐγεφυρώθη τὸ «Μέγα Χάσμα» εἰς τὴν ψυχὴν τοῦ Ζαχαρίου, καὶ ἀμέσως

ὅλως αὐθορμήτως διαβεβαίωσε τὸν Κύριον: «Ἴδου τὰ ἡμῖση τῶν ὑπαρχόντων μου δίδωμι. τοῖς πτωχοῖς» (Λουκ. ΙΘ' 8)

Καὶ τότε ἐξαφανίζεται τὸ «Χάσμα μέγα» ὅταν ὁ ἄνθρωπος ἀγαπήσῃ τὸν Θεὸν μὲ τὸν σφοδρότερον τρόπον καὶ δῇ τὸν κόσμον ὑπὸ τὸν πρῶτον τῆς αἰωνιότητος Τότε βλέπει καὶ τὸν Θάνατον, ὡς ἓνα ὁγκώδη ὁδοστρωτήρα νὰ ἐξαφανίσῃ τὰ πάντα· τότε βλέπει τὸν συνάνθρωπον του, ὡς ἀδελφὸν ἀγαπητὸν καὶ σπεύδει νὰ τὸν ἀνακουφίσῃ μὲ γλυκύτητα· τότε διοχετεύσῃ τὸν πλοῦτον του εἰς τοὺς «ἐλαχίστους» ἀδελφοὺς τοῦ Κυρίου καὶ μεριμνᾷ μὲ πατρικὴν στοργὴν δι' ὅλους.

Ω! ἀδελφοὶ μου συναμαρτωλοὶ «Χάσμα μέγα» μᾶς χωρίζει ἀπὸ τὸν Κύριον καὶ μᾶς μεταβάλλει εἰς ἐγωιστὰς, φιλαργύρους, πλεονέκτας, ἀδίκους, ἄρπαγας «Χάσμα μέγα» ἐμποδίζει τὰς ζωογόνους ἀκτίνας τῆς χάριτός Του νὰ καταυγᾶσουν τὰ ψυχὰς μας.

Ἀς κατακρημνίσουμε λοιπὸν αὐτὸ τὸ «Χάσμα» διὰ τῆς θελήσεως καὶ ἐπιμονῆς. Δὲν πρέπει νὰ μᾶς συνοδεύει αὐτὸ τὸ «Χάσμα» εἰς τὸ ταξίδιον τῆς αἰωνιότητος, διότι τότε δὲν κατανικάται, δὲν γεφυροῦται, ἀλλ' ὀρθοῦται ἀπειλητικόν, ἀπαίσιον, θλιβερόν, διὰ νὰ μᾶς στερρῇ τῆς Μακαριότητος τοῦ Παραδείσου.

Ω! Κύριε λύτρωσαί μας καὶ ἀγκάλλυσέ μας.

ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΟΝ ΛΩΓΟΝ ΜΑΣ

ΟΡΘΗ ΤΑΚΤΙΚΗ ΚΑΙ ΕΣΦΑΛΜΕΝΗ ΤΑΚΤΙΚΗ

Κριτικὴ καὶ ἔλεγχος ὁρισμένων ἰδεῶν

Τὰ προβλήματα ποὺ ἔχει ν' ἀντιμετωπίσῃ ὁ σημερινὸς Χριστιανὸς εἶναι πολλὰ ἀριθμητικῶς καὶ ποικίλλα ποιτικῶς.

Προβλήματα ποὺ ἐκτείνονται ἀπὸ τὴν καθημερινὴν ζωὴν του μὲ τὰς πλέον πεζὰς καὶ ἀνιαρὰς υποχρεώσεις του, μέχρι τῶν πνευματικῶν καὶ ψυχικῶν αἰτημάτων του, οἷοι καθὼς ἔλεγε καὶ ὁ Τερτυλιανός, ἡ ἀνθρωπίνη ψυχὴ ἐκ φύσεως εἶναι Χριστιανή, (naturaliter Christiana est). Καὶ δυστυχῶς διὰ τὸν μικρὰς ψυχικῆς ἀντοχῆς σημερινὸν Χριστιανὸν καὶ ἄνθρωπον, δυστυχῶς λέγομεν, τὸ πνεῦμα τοῦ καιοῦ κατώρθησε νὰ τὸν ἐμπλέξῃ εἰς μυριάδας περιττῶν ἀσχολιῶν, νὰ τοῦ ἐμφυτεύσῃ εἰς ψυχὴν του τὴν μανίαν τοῦ χρήματος, τὴν δίψαν τοῦ κέρδους, καὶ νὰ τὸν ῥίψῃ εἰς τὸ μέσον ἑνὸς μαινομένου καὶ ἀλλόφρονος κόσμου, μέσα εἰς τὸν ὁποῖον κυριαρχεῖ σύγχισις φρενῶν καὶ παραζάλη.

Ἐὰν τώρα εἰς αὐτὸν τὸν κυκεῶνα τῶν ἀλύτων ζητημάτων καὶ τῶν χιμαιρικῶν ἀναζητήσεων, προστεθῇ καὶ ἓνας διωγμὸς, μία καταπίεσις τῆς συνειδήσεως μὲ ἀστυνομικὰ μέτρα καὶ ἐξωτερικῶς καταναγκασμούς, ἔ τότε πᾶς, ἡ συντήρησις τῆς πίστεως εἰς τὴν ἀνθρωπίνην συνείδησιν ἀποβαίνει ἄθλος ποῦ τὸν ἐπιτελοῦν μόνον ὅσοι γνωρίζουν νὰ ὑψώνονται πρὸς τὴν οὐρανίαν πηγὴν τῆς δυνάμεως.

Μήπως εἰς τὴν τελευταίαν περίπτωσιν ὑπάρχει ἓνας ἱστορικὸς παραλληλισμὸς ἀπὸ τὴν ἐμπειρίαν τῶν ἡμερῶν μας; Δυστυχῶς ὑπάρχει. Εἶναι τὰ δραματικὰ γεγονότα ποὺ ἐξεπλήχθησαν ὑπὸ τὸν Ἑλλη-

νικὸν Οὐρανὸν εἰς βάρος χιλιάδων δοκιμαζομένων χριστιανικῶν ψυχῶν, εἰς βάρος μας, διὰ τῶν ὁποίων ἐζητήθησαν ἐπὶ πᾶναι αἱ συνειδήσεις μας, ἡ Πίστις μας καὶ ἡ Χριστιανικὴ μας ἀδιαλαξία. Εἰς αὐτὴν τὴν δεινὴν θέσιν εὐρέθησαν ἄνθρωποι ἄλλοι, μετὰ τὰς ἰδίας ἀδυναμίας καὶ τὰ αὐτὰ πολλαπλὰ ἐνδιαφέροντα τῆς καθημερινῆς πεζῆς ζωῆς τῶν λοιπῶν, ἀνθρώπων, διὰ τοὺς ὁποίους οὐδεὶς θὰ ἠδύνατο νὰ ἐγγυηθῇ θὰ ἡμύνοντο σθεναρῶς τρία συνεχῆ ἔτη, μόνοι ἐναντίον ὅλων, ἀμυνόμενοι ἐναντίον ἐπιτιθεμένων, ἄσπλοι ἐναντίον ἐνόπλων. Καὶ ὅμως ἡ μάχη ἐδόθη, καὶ οἱ ἄλλοι αὐτοὶ ἄνθρωποι δὲν ἔπλεσαν. Δὲν ἔπλεσαν διότι ἐσθιρίζοντο εἰς τὸν Δημιουργὸν τῆς δυνάμεως καὶ εἰς τὴν μεταφυσικὴν βεβαιότητα τῆς νικηφόρου Χριστιανικῆς Πίστεως.

Αἱ αὐτὸ εἶπομεν ἀνωτέρω, ὅτι εἰς στιγμὰς μεγάλων δοκιμασιῶν ἡ συντήρησις τῆς Πίστεως εἶναι ἄθλος ὠφελόμενος εἰς τὴν ἐνίσχυσιν τῆς μεταφυσικῆς δυνάμεως.

Σήμερον τὰ σημεῖα τῶν καιρῶν δὲν ἔχουν μεταβληθῇ. Ὁ ἴδιος σκοτεινὸς οὐρανὸς ἐπικρέμαται ἀνωθεν τῶν κεφαλῶν μας καὶ τὸ οὐράνιο τόξο τῆς ἐκκλησιαστικῆς εἰρήνης ἴσως ἀγρήσῃ νὰ φανῇ. Τίποτε δὲν μᾶς πείθει, ὅτι αἱ διαθέσεις τῶν δικωτῶν μας ἤλλαξαν καὶ ὅτι αἱ ἄόρατοι χεῖρες τῶν σκοτεινῶν δυνάμεων ἔπαυσαν νὰ κατευθύνουν ἐναντίον μας τὴν συνθλιπτικὴν δύναμιν τῆς ἐξοντωτικῆς τῶν μηχανῆς. Ἰσως αὐταὶ αἱ στιγμαὶ—διατὶ τάχα νὰ ἀποκρύψωμεν τοὺς φόβους μας; — Ἰσως λέγωμεν αὐταὶ αἱ στιγμαὶ νὰ εἶναι ἀπαρχὴ μιᾶς ἄλλης περιόδου ἐξ ἰσοῦ σκοτεινῆς μετὰ τὴν παρελθούσαν μέσα ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ κληθῶμεν νὰ διέλθωμεν, διὰ νὰ ἀποδείξωμεν διὰ μιάν ἀκόμη φορὰν τὴν ἀμετάβλητον καὶ ἀμετάθετον πίστιν μας εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ἰσως καὶ εἰς αὐτὰς τὰς στιγμὰς νὰ μὴ τολμοῦν μερικοὶ νὰ ἐγγυηθῶν τὴν ἀντοχὴν τῶν δοκιμαζομένων συνειδήσεών μας εἰς τὴν νέαν περίοδον καὶ νὰ τρέμουν εἰς τὴν ἰδέαν τῆς νέας δοκιμασίας. Ἀπὸ αὐτὸ τὸ ἡττοπαθὲς καὶ παθητικὸν πνεῦμα μερικῶν κακῶν οἰωνοσκόπων πηγάζουν ἐσφαλμέναι προβλέψεις, ἀδικαιολόγητος πανικός καὶ ἀπελπισία διὰ τὴν τύχην ὁλοκλήρου τῆς Ὁρθοδοξίας. Λὲς καὶ ὁ Θεὸς ἐγκατέλειπεν τὸ Θεῖον καθίδρυμα τὸ περιποιήθην ὑπὸ τοῦ Υἱοῦ του διὰ τοῦ ἰδίου του Αἱματος εἰς χεῖρας τῶν σημερινῶν μαινομένων δυνάμεων τοῦ σκότους. Ἡ ἐπικράτης τοιούτων ἀντιλήψεων εἰς στιγμὰς ὡς αἱ σημεριναὶ ἀποτελεῖ σοβαρότατον κίνδυνον ἐκτροπῆς ἀπὸ τὴν ὁδοτομήσιν τοῦ Λόγου τῆς Ἀληθείας. Ἡ ἀντίληψις ὅτι δὲν διεξάγεται ἀγὼν μὲ ἓνα καὶ μόνον ἐπίσκοπον εἶναι πλάνη. Ἡ ἀντίληψις ὅτι ὁ ἀγὼν—δηλ. ἡ Ὁρθοδοξία—θὰ ἐπισπεύσῃ τὴν λύσιν τῶν φλεγόντων προβλημάτων καὶ θὰ συντομεύσῃ τὸν δρόμον τῆς δοκιμασίας του διὰ τῶν πολλῶν ἐπισκόπων, εἶναι καὶ αὐτὸ πλάνη.

Διότι εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς χριστιανικῆς ἀποκαλύψεως δὲν ἰσχύουν αἱ ἀναλογίαι τῶν ὑλικῶν πραγμάτων. Ἡ χριστιανικὴ ἀλήθεια δὲν ἀντιπροσωπεύεται ἀριθμητικῶς, ἡθικῶς ἀντιπροσωπεύεται. Συνεπῶς ἡ ἀνησυχία διὰ τὴν τύχην τῆς Ὁρθοδοξίας, στερεῖται βάσεως. Μία τοιαύτη κακὴ ἐκτίμησις τῶν πραγμάτων μᾶς ὁδηγεῖ ἀφ' ἑνὸς

μὲν εἰς τὴν ἔπαρσιν ὅτι ἡμεῖς μόνον ἀντιπροσωπεύομεν τὴν Ὁρθοδοξίαν, καὶ ἀφ' ἑτέρου μᾶς ἐξομοιοῖ πρὸς τοὺς παραβάτας τῆς Κερατέας. Ὁ ἐμπαιγμὸς ὑπ' αὐτῶν τῆς χειροτονίας δῆθεν ἐπισκόπων μᾶς δίδει μιαν ἰδέαν τοῦ βάρους εἰς τὸ ὁποῖον δύνανται νὰ καταποντισθοῦν ὅσοι παραβιάζοντες τὸ σχέδιον τοῦ Θεοῦ, ἀνέλαβον αὐτόκλητοι θεράποντες νὰ κτρεύσουν τὸ ἓνα κακὸν δι' ἑνὸς ἄλλου.

Ἀνυπόστατοι λοιπὸν οἱ φόβοι σας ἀδελφοί. Ἡ Ὁρθοδοξία δὲν ἔχασεν εἰς στιγμὰς κρίσιμωτέρας τῶν σημερινῶν. Εἰς καιροὺς ἐκατονταπλασίως διαρκιστέ-
ρους καὶ σκληροτέρους.

Ὅσο διὰ τὴν ἀντοχὴν τῶν Χριστιανῶν; Αὐτὴ δὲν πρόκειται νὰ ἐξαντληθῇ. Αὐτὴ δύναται νὰ διαρκέσῃ ὅσο διαρκεῖ ἡ ζωὴ ἑνὸς ἀνθρώπου.

Τὸ καθήκον μας τῶν σημερινῶν στιγμῶν εἶναι καθήκον περισυλλογῆς, ἐσωτερικοῦ ἡθικοῦ ἐξοπλισμοῦ, συγκεντρώσεως τῶν δυνάμεων μας, καλλιέργειας καὶ σφυρηλατήσεως τῆς ἰδέας περὶ σιγλήσεως Πανορθόδοξου συνόδου, ἡ ἀρχὴ ὅτι εἰμὲθα θεματοφύλακες καὶ τηρηταὶ τῶν Ἱ. κανόνων ἵεν πρέπει νὰ μᾶς διαφεύγῃ. Ἡ ἀρχὴ ὅτι ἡ πανορθόδοξος Σύνοδος ἀποτελεῖ τὸ μόνον ἀρμόδιον ὄργανον ἐπιλύσεως ὅλων τῶν ἐκκλησιαστικῶν ζητημάτων πρέπει νὰ ἀποτελεῖ δι' ἡμᾶς σκοπὸν ἀμετάθετον πρὸς τὸν ὁποῖον ἀδιακόπως νὰ τείνωμεν.

Ἡ πίστις εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ποῦ διεξάγομεν, καὶ ἡ ἀκριβὴς ἐκτέλεσις τῶν υποχρεώσεων ἐναντι Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, εἶναι τὰ στοιχεῖα ποῦ θὰ ἐξασφαλίσουν εἰς ὅσους θὰ ὑπομείνουν ἕως τέλος τὴν δικαίωσιν ἐνώπιον τοῦ Σωτῆρος Χριστοῦ.

Αὐτὸ εἶναι τὸ ἰδικὸν μας ἔργον.

Δι' ὅλα τ' ἄλλα μεριμνᾷ ἡ πανσοφία τοῦ Θεοῦ.

ΦΩΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΑΠΙΚΟΝ ΜΕΣΑΙΩΝΑ

ΤΙ ΗΤΟ ΤΟ ΘΡΗΣΚΕΥΤΙΚΟΝ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΟΥ ΜΕΣΑΙΩΝΟΣ

Ἡ ἐπικράτης τῆς νέας θρησκείας εἰς τὸν κόσμον, τοῦ Χριστιανισμοῦ, ἔφερε τοσαύτας καὶ τοιαύτας ἀλλαγὰς, ὥστε ἡ νέα χριστιανικὴ κοινωνία νὰ εἶναι ὁ ἀντίπους τῆς ἀρχαίας εἰδωλολατρικῆς. Αἱ ἀξίαι ἀνεκατεστάχθησαν, ἡ ὀπτικὴ γωνία ἤλλαξε, ἡ ἐρμηνεία τοῦ κόσμου καὶ ὅλων τῶν προβλημάτων, ὀντολογικῶν, μεταφυσικῶν, τελεολογικῶν, ἀνέτρεψε τοὺς μύθους τῶν ἀρχαίων λαῶν.

Μὲ τὸ θέατρον οἱ ἀρχαῖοι ἐδιδάσκοντο τὰ στοιχεῖα τῆς ἀφελοῦς θεογονίας καὶ κοσμογονίας τῶν, τὴν μυθικὴν—ἱστορίαν τῶν—προπατόρων τῶν, καὶ προσελάθουν ἀπὸ σκηνῆς νὰ δώσουν ἀπαντήσεις εἰς βασανιστικὰ προβλήματα ἡθικῶν ἀντινομῶν (ἀρχαία ἑλληνικὴ τραγωδία), τὰ ὁποῖα διελύθησαν εἰς τὸ λαμπρὸν φῶς τῆς Χριστιανικῆς διδασκαλίας. Τὸ θέατρον ὅπως ἦτο φυσικὸν ἠκολούθησε τὴν τύχην ὅλων τῶν εἰδωλολατρικῶν τελετῶν καὶ ἐκδηλώσεων, ἐνεκρῶθη δηλ. καὶ παρήκμασε. Οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας συσχείζοντες αὐτὸ πρὸς τὴν ἀρχαίαν εἰδωλολατρικὴν θρησκείαν, τὸ κατεδίκασαν αὐστηρῶς. Καὶ μόνον πολὺ ἀργότερον κατὰ τὸν μεσαιῶνα ἀπαντῶμεν τὰ πρῶτα θρησκευτικὰ δράματα. Τὰ δράματα αὐτὰ τὰ ἄλλως Μυστήρια καλούμενα, ἔχουν ὡς

θέματα υποθέσεις εἰλημμένες ἀπὸ τὴν Παλαιὰν καὶ τὴν Καινὴν Διαθήκην καὶ ἀπὸ τὸν βίον διαφορῶν Ἀγίων.

Ποῦ ἤκμασαν ὅμως τὰ θρησκευτικὰ δράματα καὶ ποῖος ὁ σκοπὸς τῶν;

Γύρω ἀπὸ αὐτὸ τὸ θέμα πολλὰ ἐγράφησαν. Ἀπὸ τὰ συμπεράσματα ὅμως τῶν ἐρευνῶν καὶ τὴν προσπάθειαν τὴν ὁποίαν καταβάλλουν οἱ παπικοὶ διὰ νὰ μᾶς πείσουν ὅτι παντοῦ ἡσκίετο αὐτὸ τὸ εἶδος τῶν χριστιανικῶν θεάτρων, συμπεραίνομεν μετὰ βεβαιότητος ὅτι ὁ τόπος ποῦ ἐγεννήθη ἤκμασε καὶ ἡσκήθη τὸ θρησκευτικὸν θέατρον ἦτο ἡ Δύσις.

Ἄλλως τε ἐνῶ εἰς τὴν Δύσιν διεσώθησαν ἑκατοντάδες θεατρικῶν ἔργων μὲ θρησκευτικὸν περιεχόμενον, εἰς τὴν Ἀνατολὴν τὰ δύο ἔργα (ὁ Χριστὸς πάσχων τοῦ Αἰ αἰῶνος, καὶ οἱ τρεῖς παῖδες ἐν καμίνῳ) οὐδέποτε ἐδιδάχθησαν ἀπὸ σκηνῆς, ἀλλὰ μόνον ἐπρωρίζοντο δι' ἀνάγνωσιν.

Μερικοὶ τῶν μελετητῶν ἰσχυρίζονται, ὅτι αἱ ἀπαρχαὶ τοῦ θρησκευτικοῦ θεάτρου τοῦ Μεσαίωνος πρέπει νὰ ἀναζητηθῶσιν εἰς τὸν Ρωμανόν τὸν Μελωδόν, ὁ ὁποῖος εἰς διαφορῶν ὕμνους τοῦ εἰσάγει πρόσωπα μεταξὺ τῶν συνδιαλεγόμενα, ὡς παρατηρεῖται εἰς τὸ κοντάκιον τῆς Μεγάλης Παρασκευῆς εἰς τὸ ὁποῖον ὑπάρχει διάλογος μεταξὺ Παναγίας καὶ Ἰησοῦ. Αὐτὸ ὅμως οὐδόλως εἶναι θέατρον, ἀλλ' ἀπλὴ τεχνουργία τοῦ ὕμνογράφου. Ἀπὸ τὰ ἐπιχειρήματα τῶν ὧν ὑποστηρίζουν ὅτι καὶ εἰς τὴν Ἀνατολὴν (Βυζάντιον) ὑπῆρχε θρησκευτικὸν θέατρον, εἶναι καὶ ἡ μαρτυρία τοῦ Ἐπισκόπου Κρεμῶνος Λιουμπράνδου, ὅστις ἐπισκεφθεὶς τὸν 10ον αἰῶνα τὴν Κων(ν)λιν ἀναφέρει ὅτι ἐφωτάζετο ἡ εἰς τοὺς Οὐρανούς ἀνάβασις τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ.

Ἀνάλογος μαρτυρία πρέπει νὰ θεωρηθῇ καὶ τοῦ Γάλλου Μπερτριαντὸν ντὲ λὰ Μπροκέρ ὅστις λέγει ὅτι παρέστη ἐν Κωνσταντινουπόλει εἰς τὸ Μυστήριον τῶν τριῶν παίδων τοὺς ὁποίους ὁ Νοβουχοδονόσῳ ἔρριψε εἰς τὴν Κάμινον.

Ἐγκυροὶ ὅμως καὶ ἀμερόληπτοι μελετηταὶ λέγουν ὅτι αἱ μαρτυρίαι αὗται δὲν ἔχουν ἀποδεικτικὴν ἀξίαν, καὶ ὅτι πρόκειται περὶ συγχύσεως μὲ τὰ μυστήρια τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας ἐνῶ αὗται εἶναι καθαρῶς λειτουργικαὶ τελεταί.

Τὸ θρησκευτικὸν θέατρον εἰς τὴν Δύσιν ἤρχισε ἀπὸ τὴν δραματοποίησιν τῆς λειτουργίας. Τοῦτο συντελέσθη εἰς ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ Λατινικὴ γλῶσσα δὲν ἦτο προσιτὴ εἰς τὸν πολὺν λαόν, ὡς ἐκ τούτου ἦτο δυσχερὲς ἡ παρακολουθήσις τῆς Θ. λειτουργίας, ἥτις ἐγένετο καὶ μέχρι σήμερον γίνεται εἰς τὴν Λατινικὴν γλῶσσαν. Οἱ κληρικοὶ λοιπὸν τῆς Δυτικῆς Ἐκκλησίας διὰ νὰ φέρουν πλησιέστερον τὸν λαόν εἰς τὰ τελούμενα μυστήρια, ἐπενόησαν ἐκφραστικούς τινας τρόπους, ἀναλόγους πρὸς τὸ τελούμενον μυστήριον. Κατὰ τὴν λειτουργίαν τῶν Χριστουγέννων π.χ. ὁμοθεν τῆς Ἀγίας Τραπέζης ἐτοποθετεῖτο φάτνη, πλησίον τῆς ὁποίας διεκρίνετο ἡ μορφή τῆς Θεοτόκου. Ἀπ' ὑψηλοῦ πεδίου, κάποιος παριστάνων τὸν Ἀγγελον, ἀνήγγελε τὴν γέννησιν τοῦ Χριστοῦ, ἐνῶ ἄλλα παῖδια ἔβαλλον τὸ «Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ». Αἱ σκηναὶ αὗται παρήλλασσον ἀπὸ λειτουργίας εἰς λειτουργίαν, ἐνῶ συγχρόνως ὁ συμβολισμὸς ηᾶνέτο εἰς πλάτος καὶ διάρκειαν.

Ἔτσι ἐγεννήθησαν τὰ λειτουργικὰ δράματα, τὰ ὁποῖα ἦτο ἀναπόσπαστα τεμάχια τῆς Θείας Λειτουργίας. Μὲ τὴν πάροδον τοῦ χρόνου τὰ δράματα αὗτα ἀποκοτῶν μεγαλειτέρας διαστάσεις, περισσότερους θεατὰς, καὶ ἐξέρχονται ἀπὸ τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ Ναοῦ διὰ νὰ τελεσθῶν εἰς τὸν περίβολον τούτου. Τοιούτοτρόπως καταντοῦν νὰ γίνωνται τὸ κύριον διδασκτικὸν ὄργανον τοῦ λαοῦ, καὶ ὑποκαθιστοῦν τὴν μυστηριακὴν καὶ πνευματικὴν μυσταγωγίαν τῆς Θείας Λειτουργίας.

Ὁ παχυλὸς ὕλισμὸς τῆς δυτικῆς Ἐκκλησίας εἰς αὐτὴν τὴν περίπτωσιν εἶναι ἐξοφθαλμῶς. Διότι τὰ ἔργα αὐτά, τὰ μυστήρια ὅπως ἐκαλοῦντο, παρ' ὅλον τὸν θρησκευτικὸν χαρικτήρα τῶν, εἰς τὸ βάθος ἔμμενον θορυβώδεις λαϊκαὶ ἐκδηλώσεις, ὁμοιάζουσαι πρὸς τὰς ἀναλόγους παραστάσεις τῶν εἰδωλολατρῶν. Ἀκόμη καὶ ἡ υπερβολικὴ συγκίνησις ἥτις πολλάκις ἐφθανε μέχρι συμφορήσεως εἰς πολλοὺς ἐκ τῶν θεατῶν δὲν εἶναι παρὰ φαινόμενον ὁμαδικῆς ὑποβολῆς καὶ παρακρούσεως, οὐδεμίαν σχέσιν ἔχον πρὸς τὸν λυτρωτικὸν χαρακτήρα τῆς Χριστιανικῆς Μυσταγωγίας. Ἄλλως τε τὸ ἀποκαλυπτικὸν φῶς τοῦ Χριστιανισμοῦ οὐδέποτε σκοτύνει.

Ἔτσι τὸ θρησκευτικὸν θέατρον τοῦ Μεσαίωνος ἐκκολαφθὲν εἰς τὰ ἄδυτα τοῦ δυτικοῦ Ναοῦ, ὡς δραματοποιήσις κατ' ἀρχὰς τῆς Θ. λειτουργίας, κατήντησε ἀπὸ προσεσχῇ διὰ τὸν Θεόν, διασκεδάσις διὰ τὸν λαόν.

Ἦτο καὶ αὐτὸ ἐν ἀπὸ τὰ πολλὰ κατολισθήματα τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας ποὺ τὴν ὠδήγησαν εἰς δογματικὰς πάλιν, εἰς ἐγωϊστικὰς μονοπωλήσεις τῆς Θ. Χάριτος, καὶ διαστrophὰς τοῦ γνησίου πνεύματος τῆς Ἐκκλησίας.

Ἰδοὺ τί χωρίζει τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀπὸ τὸν Παπισμὸν : Ἄβυσσος.

Ἡ ΔΙΑΦΘΟΡΑ ΤΗΣ ΝΕΟΛΑΙΑΣ

Πελώριο κύμα διαφθορᾶς φαίνεται νὰ κατακλύζῃ τὸν τόπον μας. Τὸ ἥθος τῆς Ἑλληνικῆς νεολαίας ἔχει ἐπικινδύνως διαβρωθῇ. Οἱ ἔμποροι τῆς ποικιλοπόρου ἀμαρτίας διαφημίζουν τὸ θανατηφόρον τοῦς ἐμπόρευμα σὲ ὑψηλοὺς τόνους καὶ εὐθύνας τιμὰς. Ἡ ἀτιμωρησία τοὺς ἐπιτρέπουν νὰ εἰσδύουν παντοῦ. Εἰς τὴν οἰκογένειαν, εἰς τὸ σχολεῖον, εἰς τὸ ἐργαστάσιον, ἀκόμη καὶ εἰς τοὺς ἱεροὺς χώρους. Μεγάλα ταμπλῶ ἔξω ἀπὸ τοὺς πορνικούς κινηματογράφους ἀποθεώνουν τὴν λαγνείαν καὶ τὴν ἀποκτίνωσι. Πινάκιδες ἀνηρτημέναι εἰς ἐμφανὴ σημεῖα μὲ τὴν φράσιν «κατάλληλον δι' ἀνθρώπους» κάνουν τὸ θέαμα ἀκόμη πιὸ γαργαλιστικὸν καὶ ἐρεθιστικὸν διὰ τὰς ζωῶδες αἰσθήσεις. Πορνογραφικὰ φυλλάδια μὲ ὅ,τι πιὸ ἐκφυλὸν ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ σαπασμένη ψυχὴ τῶν ἐμπόρων αὐτῶν τοῦ θανάτου, κρέμονται ἐπιδεικτικά, δολεαστικά καὶ ἄφοβα εἰς ὅλας τὰς προθήκας τῶν περιπτέρων. Τὰ ναρκωτικά, ἡ πολυμένη σάρξ, τὰ ὄργια τῶν νυκτερινῶν κέντρων, ἀγρεύουν θύματα, ἀπειρα δυστυχισμένα θύματα ἀπὸ τὴν Ἑλληνικὴν Νεολαίαν.

Ἐνα πελώριον κύμα διαφθορᾶς τείνει νὰ πνίξῃ τὴν χώραν μας. Ἡ δυσσομία ἀπὸ τὰς ἀμαρτωλὰς ἀναθιμιάσεις τῆς ὀργιαζούσης ἀτιμωρητῆς διαφθορᾶς

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

«Χείραιοι Καταποντισμοί»

Ἡ θεία Μάστιγξ ἐξακολουθεῖ σειομένη ἀπειλητικῶς ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἀποστάτου ἀνθρώπου. Ἡ γῆ σείεται μὴ ἀνεχομένη τὰς παντοειδείς κακίας καὶ χυδαίας ἁμαρτίας τοῦ ἀνθρώπου· οἱ οὐρανοὶ ὠκεανούς ὕδατων ἐξαπολύουν διὰ τὰ ἀποπλύνουν τὰ αἵματά καὶ τὰ μιάσματα τῆς γῆς. Πλὴν ὅμως ὁ ἀποστάτης ἄνθρωπος «οὐκ ἠβουλήθη συνιέναι». Ἔως ποτε ὅμως;

ΝΕΚΡΟΛΟΓΙΑ

Εἰς τὸν Πειραιᾶ ἀπεδήμησεν εἰς Κύριον ἡ εὐσεβεστάτη μητέρα Γακουμῖνα Α. Μπαίκα. Ἡ μεταστάσα ὤησεν μέλος συνειδητὸν, φλεγόμενη ἀπὸ ἱερὸν ζῆλον διὰ τὸν ἱερὸν ἡμῶν ἀγῶνα καὶ περικοσμουμένη διὰ τῶν γνησίων χριστιανικῶν ἀρετῶν. Τὴν μεταστάσα συνώδευσε εἰς τὸ ταξίδιον τῆς αἰωνιότητος ὁ ἀρχιμανδρίτης ἡμῶν Μερκούριος Κολοσκάμης. Εἰς τὰ εὐσεβέστατα τέκνα τῆς φρουρῆς τοῦ παραδοθέντος εἰς αὐτὰ θησαυροῦ εὐσεβείας καὶ ὀρθοδοξίας, εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὕψους παράκλησιν καὶ νὰ βαδίσουν εἰς τὰ μητρικὰ ἴχνη.

—Πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν εἰς τὸ Μαρκόπουλον ἀπῆλθεν πρὸς Κύριον ἡ εὐλαβεστάτη μητέρα Σοφία Πετιούρη. Καλὴ καὶ φιλόδοτος μήτηρ προικισμένη μὲ τὰς γνησίας χριστιανικὰς ἀρετάς, ἐβάδισε τὸν δρόμον τοῦ Κυρίου εἰς τὴν γῆν ταύτην, δοῦσα ἐντολὴν εἰς τὰ εὐσεβέστατα παιδιὰ τῆς νὰ τὴν ὀδηγήσουν εἰς τὴν τελευταίαν κατοικίαν μὲ τὰς εὐχὰς τῆς δικομένης Ἐκκλησίας. Ἡ ἐπιθυμία αὐτῆς ἐξεπληρώθη καὶ οἱ ἱερεῖς μας Μερκούριος Κολοσκάμης καὶ Κωνσταντίνος Παπαντωνίου ἀνέπεψαν εἰς τὸν Θεὸν τὰς δεήσεις τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἀνάπαυσιν εἰς τὰς αἰωνίους Μονὰς τοῦ Παραδείσου. Εἰς τὰ εὐλαβεστάτα τέκνα τῆς εὐχόμεθα τὴν ἐξ ὕψους παρηγορίαν, ἀκολουθοῦντα τὸν δρόμον τῆς μεταστάσης.

θὰ δηλητηριάσῃ καὶ τοὺς ὀλίγους νέους, ποὺ ἀνθίστανται. Πλησιάζουμε εἰς τὴν μεγάλην ὥραν ποὺ κρίνεται ἡ τύχη τῆς ἱστορικῆς συνεχείας αὐτοῦ τοῦ λαοῦ. Μὲ τοιαύτην νεολαίαν ἡ Ἑλλάς δὲν θὰ ἐπιζήσῃ. Μὲ αὐτὸν τὸν ρυθμὸν συντόμως θὰ γίνωμεν Σόδομα καὶ Γόμορα, Μονμάρτη τῆς Γαλλίας, χώρα τῶν νυκτερινῶν καταγωγῶν τῆς διαφθορᾶς. Ὅσοι ἔχουν τὴν δύναμιν πρέπει νὰ ἐπέμβουν ἀμέσως. Ὅσοι εἰσθάνονται τὴν ἀποστολὴν τῶν συνδεδεμένων μὲ τὴν σωτηρίαν τοῦ παλαιοῦ Ἑλληνικοῦ ἥθους καὶ Χριστιανικοῦ πνεύματος, νὰ ἀρχίσουν ἀμέσως τὸν ἀγῶνα. Ἀγῶνα ἔντονον καὶ ἀποτελεσματικόν. Ἡ ὥρα τῶν ἀκαδημαϊκῶν λόγων ἐξέλιπεν, ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς δράσεως. Νὰ κατεβοῦν ἀμέσως τὰ κραυγαλέα ταμπλό τῆς διαφθορᾶς, νὰ ἀπαγορευθοῦν ἀμέσως τὰ πορνόγραφα, νὰ συλληφθοῦν (μάλιστα νὰ συλληφθοῦν) οἱ ἔμποροι τοῦ θανάτου, νὰ περισυλλεγῇ ἡ Ἑλληνικὴ νεολαία νὰ κυκλοφορήσῃ πλατεῖα τὸ χριστιανικὸν ἔντυπον.

Ἐάν εἰς τὴν κυβέρνησιν ὑπάρχῃ στοιχειῶδες ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἱστορικὴν συνέχειαν αὐτοῦ τοῦ λαοῦ, πρέπει νὰ ἐκδηλωθῇ αὐτὴν τὴν στιγμὴν μὲ συγκεκριμένας πράξεις. Τὴν Ἐκκλησίαν αὐτὴν τὴν ἀπευδύνομεν πρὸς ὅλους τοὺς Ἕλληνας ποὺ διατηροῦν ἐντὸς τῶν ὁρίων τὴν διδυμὸν φλόγαν τοῦ Ἑλλήνος καὶ Χριστιανοῦ, ἀλλὰ πρὸ παντὸς πρὸς τοὺς σημερινούς κυβερνήτας τῆς χώρας μας. Ἀπὸ Ὑμᾶς, ἐξοχώτατοι, ἀναμένομεν ταχείαν ἀπάντησιν.

Ἔνχαλ τοῦ περιοδικοῦ

Εἰς τὸν ἐφορτάζοντα ἐξαίρετον πρόεδρον τῆς δογανώσεώς μας (Π.Θ.Ε.Ο.Κ.) κ. Δημήτριον Κυριακόπουλον εὐχόμεθα ἔτη κατὰ Θεὸν εὐτυχῇ καὶ ἱκάνωσιν εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς Ὁρθοδοξίας. Τὰς αὐτὰς διαθέσεις εὐχὰς εὐχόμεθα καὶ εἰς τὸν δραστήριον ἀντιπρόεδρον κ. Δημήτριον Λαμάσκον ὡς ἐπίσης καὶ εἰς τὸν ἐκλεκτὸν σύμβουλον κ. Δημήτριον Λαμπρόπουλον.

—Εὐχόμεθα ἐπίσης καὶ τοὺς ἐξαιρετικοὺς ἀδελφοὺς Δημήτριον Τζέτζον καὶ Δημήτριον Παυλῆν.

—Εἰς τὸν Γενικὸν Γραμματέα κ. Ἀντ. Ἀσουτῆν εὐχόμεθα αὐτῷ τὰ βέλτιστα διὰ τὸ ἀγαπητὸ του παιδάκι, τὸν Δημητράκη.

Καὶ εἰς πάντας τοὺς ἐφορτάσαντας ἀδελφούς.

ΟΙ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ 1954

Ὡς καὶ προηγουμένως ἀνηγγείλαμεν, ἐκτυπῶνται οἱ ἡμεροδευκταί τοῖχου καὶ τσέπης τοῦ προσεχοῦς ἔτους, ἀλλὰ μὲ πρωτότυπον Ἑκκλησιαστικὴν ὕλην ἀποτελοῦσαν ἐν συνεχείς καίμενον καὶ μίαν ὁλόκληρον Ὁρθόδοξον Χριστιανικὴν Κατήχησιν ἀπαραίτητον διὰ πᾶσαν χριστιανικὴν οἰκογένειαν.

Αἱ ἡμερομηνίαι κατὰ τὸ παλαιὸν καὶ νέον ἡμερολόγιον, τὸ Πασχάλιον, τὸ Κυριακοδόμιον, αἱ κινήται καὶ ἀκίνητοι ἐορταί, αἱ φάσεις τῆς σελήνης, ἡ μετατροπὴ τῶν κλιῶν εἰς διάδας καὶ τανάκαλιν, τὰ εἰς θρησκευτικὸν ζήτημα ἀναφερόμενα Γραφικὰ καὶ Πατερικὰ ζητή, καὶ τὰ τόσα ἄλλα χρήσιμα περιεχόμενα ἀμφοτέρων τῶν ἡμεροδεικτῶν, παρέχουσιν εἰς ἡμᾶς τὸ δικαίωμα ἵνα εἴπωμεν μετὰ πεποιθήσεως, ὅτι πρῶτην φορὰν παρουσιάζονται τοιοῦτοι ἡμεροδευκταί, καὶ τοῦτοι ἔνεκα ἀπαραιτήτως πρέπει νὰ προμηθευθῇ ἐξ αὐτῶν ἕκαστος τῶν χριστιανῶν διατηρῶν μετὰ προσοχῆς τὰ φύλλα δυνάμενα ἵνα χρησιμεύσωσι καὶ ὡς αἰώνιον ἡμερολόγιον. Τιμὴ Ἑμεροδεικτῶν: Τοῖχου δεχ. 5.000, τσέπης 2.000.

Ἐκ τοῦ Γραφείου Τύπου τῶν Γ.Ο.Χ.

Ἐμβάσματα Συνδρόμων

Ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν ἀπευθύνονται. Πρὸς τὸν Πανσ. Πανάρτερον Πέτριδην

Γεώργιος 6 — Πλ. Κάνιγγος Ἀθήνας